

Pál Sándor Attila

AZ ÚR

A világ legkisebb embere vagyok. Foglalkozásom kőműves. Nem lettem űrhajós, és nem vagyok milliárdos űrturista, mégis feljutottam egy űrhajóra, kijátszva minden biztonsági intézkedést és védelmi szabályt. Egy sötét lyukban kuporogtam a szemem behunyva, amíg meg nem éreztem a súlytalanságot. Ezt követően kiúsztam rejtekhelyemről, és árnyként követtem az asztronautákat. Figyeltem őket evés, vécézés, sakkozás közben, mögöttük voltam, amikor a Földről hívták őket. Az első űrsétára öt nap után került sor. Miután kinyílt a zsilip, több dolgot is láttam. Egy: sokkal több csillag van, mint gondoltam. Kettő: ahogy a Nap megcsillan az üvegen. Három: ahogy az egyik űrhajós behajlítja az ujját. Ekkor előléptem, és a két szkafander között kilebegtem az űrbe.

Híd, 2013/12.

Magyari Andrea

GÓLYAKALIFÁK

– De hát hogy írhattad, hogy Táborny Elemér gólyává változott? – Virág értetlenkedve mered az irodalom röpdolgozatomra, amire megint egyest kaptam.

– A diafilmen úgy volt.

– A diafilmen Táborny Elemér úgy hal meg, hogy gólyává változik? Mi ez a hülyeség?

A diafilmen nem szerepelt semmilyen Táborny Elemér. A gólyakalifát kellett olvasnunk, Babitstól. Nem bírtam elolvasni a kötelező olvasmányokat, ahogy kinyitottam a könyvet, úgy éreztem, soha nem érek a végére, nem értettem, mit olvasok, ugráltak a betűk a szemem előtt. Megpróbáltam oldalanként jegyzetelni, de akkor a kezem kapott görcsöt, amit egyébként nem értettem. Az Egri csillagoknak annak idején a feléig jutottam, a Kőszívűt, a Légyjót már meg sem próbáltam. És egy könyvet sem, amióta gimnáziumba jártunk.

A diavetítés a Légyjóval kezdődött. Akkor fedeztem fel, hogy a könyvtárban van egy csomó diafilm. Nina, a nagynéném volt a könyvtáros, bemehettem és elhoztattam akármit. Nyilas Misi lutrit vett egy vak öregembernek, valami lett a lutrival, homályos volt az egész történet, mintha csak minden második részt láttam volna egy sorozatból. Misi vett viszont egy adag fehér papírt is, és valami bőrkötést, ebből csináltatott könyvet magának. Ez izgatott, a könyvkötés, a köteg fehér papír bekötve. A dolgozatból erre tudtam válaszolni, és arra, hogy elhagyta a lutrit. Az lottó, magyarázta Virág a szünetben. Így, a vetítéssel végül elboldogultam. Télen amúgy is sötét volt, mire nekikezdtem, tavasszal már le kellett eresztetni a redőnyt, hogy ne süssön be a nap. Az ágyam és az íróasztalom közt volt egy üres falrész, úgy állítottam a diavetítőt, hogy oda világítson. A kötelező olvasmányok nem nyomoztak többé, nem rettegettem attól, hogy napokat kell mozdulatlanságban töltenem, szemem előtt a táncoló betűkkel. Így aztán nyugodtan írhattam a naplóimat a délutáni tanulás, olvasás idején, helyett is, nagy, olvashatatlan betűkkel, mintha attól félnék, kitudódik valami rólam. Nagyrészt rajzok voltak persze, négyszínű golyóstollal, programok, hogy például korcsolyázni mentünk, és kik voltak ott, a bányató, az iskola, a képek mellett odanyilazott magyarázatok, értelmezhetetlen